

TOLDALAGI PÁL VERSEI

Vigasztaló, volt ifjúság

Emlékeiben elkalandozott,
s időnként arra felfigyelt,
hogy a történetek, tettek, emberek
mögött valahol ott van az a kert,
ifjúságának kertje mindig, frissen
és készen arra is, hogy felüldítsen;
a magas hó és az árvácska egyként
mind azt jelentik: „Mindig is szeretnénk,

hogy közeledben, benned éljünk, hátha
ez megerősít, vagy vigasztalásra
szorulva felderít.”

Az éden

a régi kert volt számára; a szeggyen
róla ilyenkor lefoszlott, és újra
elindult megváltozva, megújulva.

Egyetek a szívemből

Az én szívemből egyetek,
bár férges és keserű is.
Bárány voltam, oroszlán voltam,
kinek talpába sok tövis

fúródott, majd átlényegült,
ami bennem volt, mindenek
előtt ragyogva állok én,
a sok értelmű szeretet,

a tenyeremből a galamb
szelíden szedi a magot,
s bár halandó részem nagyon
elfáradt, mégsem akarok

fiatal lenni a zajos
fiatalok között, hanem
az öreget, a szenvedőt
testvéremnek elismerem,

s így szólok: hát osztozzatok
a szívemen, ha férges is,
mert sohasem irigykedett
és nem volt gonosz, sem hamis.

Az ember elindulása

Kezdetben voltak a vizek
és az örökös éjszaka,
aztán világot épített
mindebből az Isten szava:

erdők nyújtóztak, állatok
futottak négy égtáj felé,
s arcunk, mint egy megálmódott
álarc, úgy lett az emberé,

amikor az még pusztá sár
volt, agyag inkább és halott,
később megmozdította már
az az erő, mit átadott

teremtő szobrászunk, hogy így
elinduljon megtenni azt,
ami sok bajt, sok szenvedést
hozott számára, nem vigaszt,

mert édenéből számkivetve
gazdagságát elveszítette,
üzött lett, mindig harcban állt
osztva és kapva a halált.

Neked nekem

neked nekem juttatott évek

letépett órák védtelen
arcodra írva

időből-sejtéből
épült világ

miként nevezzetek

egyszál-magad
a támadásban

nem harc csak
békés ütközet